

AMOR

Amor em sembla una bona paraula per a la primera entrada al meu blog. L'àvia diu que l'amor és pa amb formatge. La frase és d'un poema d'Enric Casasses. Sí, és pa amb formatge i pa amb xocolata i de vegades també pa amb espines.

Personalment, ara estic vivint un moment dolç amb el meu noi. És fantàstic, atent, afectuós, divertit... Però també he viscut en una altra relació les espines.

Els nois i les noies, vivim l'amor d'una manera diferent? O en realitat tots els éssers humans som un grapat de cèl·lules i química, i sentim i patim el mateix? Ens tornem igual d'irracionals quan ens enamorem? I sigui quin sigui el nostre sexe, tots sentim les mateixes papallones a l'estómac? Un misteri.

El que sé del cert és que l'amor, ben igual que et fa volar, et fa mal, i malgrat això és tan meravellosa la sensació d'estar enamorada, que t'és ben igual i sempre ensopegues amb la mateixa pedra.

Us heu preguntat per què la major part de les pel·lícules romàntiques sempre acaben malament? Avui us recomano *Amélie*, una pel·li que acaba bé!

Amélie és una pel·li meravellosa que et fa volar la imaginació i et fa parar atenció en les coses petites, que són les realment importants.

*Sense tu, les emocions d'avui
només serien els embolcalls morts de les de l'ahir.*

Oooh!!! M'encanta aquesta frase de la pel·li!

Avui tinc tot el dia una cançó al cap: és dels Ja t'ho diré i es titula «Si véns».

*Si véns, si véns em trobaràs
ballant de puntes
damunt d'aquesta roca.*

Per cert, sóc la Xènia i aquest és el meu blog. ♡

La Xènia no estava disposada a perdre la batalla amb el seu ordinador, era una qüestió d'amor propi: la dona contra la màquina.

—Però es pot saber què t'ha fet l'ordinador? Per què el maltractes d'aquesta manera?

La Xènia va fer un bot de la cadira.

—Joan, m'has espantat! Com has entrat?

—Per la porta. M'ha obert la teva àvia —li va dir mentre li apartava l'ordinador i l'envoltava amb els braços.

—Semblo ximpleta! Estic intentant obrir un blog i no hi ha manera.

—Un blog? —va repetir com si fos la primera vegada que sentia la paraula—. Són deures?

—No, ha estat idea de la Laia, bé, i meva, ja saps que m'agrada escriure.

—Quin tipus de blog?

—Una mena de diari, on càpiga tot: opinions, sentiments, música, llibres, pel·lícules.

—Però això ho llegirà molta gent.

—Vols dir?

—Per començar, tota la teva classe. No crec que sigui una bona idea —va dir ell donant-li uns copets a la mà.

La Xènia no esperava una resposta semblant i el va mirar amb suspicàcia.

—No?

—Els sentiments són una cosa íntima. No ho sé, no m'agrada.

—Ja ho tinc decidit, si és que aquest maleït ordinador em fa cas! —I va continuar colpejant les tecles.

—Tranquil·la! Deixa'm fer a mi.

I ella va aixecar les mans en un exagerat gest de rendició.

—M'ajudaràs?

—No sé per què vols un xicot expert en informàtica? —I li va agafar el teclat de les mans.

Al rostre de la Xènia es va dibuixar un somriure que no solament li va transformar la forma de la boca; també li va canviar la brillantor dels ulls i li va omplir de color les galtes.

De cop un xiulet la va avisar d'un WhatsApp i va córrer a mirar el mòbil.

—O estàs amb mi o amb el WhatsApp! —va protestar en Joan.

—Oblides que sóc una dona i puc fer dues coses alhora.

—Qui és?

—La Laia. Pregunta si quedem.

—Tenim feina.

—Llavors li dic que vingui!

—M'estimo més que no. Si us poseu a xerrar, no puc concentrar-me.

—Estarem en silenci.

—No és qüestió de silenci. Necessito saber algunes coses per ajudar-te a obrir el blog.

—Com ara què?

—Tens identificat el tema principal del blog?

—Ja t'ho he dit abans.

—Un blog, òbviament, ha de girar al voltant d'una temàtica concreta. Aquest és un dels requisits més important. Ser molt genèrica només et servirà per parlar molt de tot, però sense aprofundir en gairebé res.

La Xènia va arrufar el nas. Ja li havia dit que el volia genèric.

—Per tant, tria bé la temàtica. I, molt important, fes saber als lectors en la primera visita que facin en el blog de què va, bé sigui amb un logo cridaner que et defineixi, amb una introducció teva...

—OK.

—Tens identificat el *target*, és a dir, el públic objectiu del teu blog?

—Els amics i la gent de classe.

La Xènia va amagar un badall amb la mà.

—T'avorreixo?

—Uuuf... Ja veig que he de dir a la Laia que no quedem —va dir mentre escrivia amb les dues mans ràpidament amb el mòbil.

—És important adquirir certs coneixements tècnics bàsics per començar.

—Tinc el millor estudiant d'enginyeria informàtica que conec i, a més, pinta cadàvers! —va dir ella envoltant-lo amb els braços mentre s'inclinava sobre ell observant la pantalla.

De cop, l'àvia va aparèixer per la porta amb una safata amb el berenar.

—He suposat que teniu gana.

La Xènia es va llançar de cap a la safata. Estava afamada.

—Seria molt millor que berenéssim a la cuina. Aquí ho omplirem tot de molles —va objectar en Joan.

—No, tenim feina —va dir la Xènia amb la boca plena de magdalena.

L'àvia se'l va quedar mirant sorpresa.

—Cada vegada m'agrada més aquest noi! Us deixo la porta oberta —va dir mentre tornava a desaparèixer.

La primera entrada en el blog, la Xènia la va escriure des del llit, amb un somriure, i, satisfeta, va apagar l'ordinador. El llegiria algú? I de cop, un llum blau i un xiulet que l'avisava

d'un WhatsApp la va treure dels seus pensaments. Era en Joan. Totes les nits a les dotze li desitjava bona nit.

«Fantàstic, atent, afectuós, divertit! Conec aquest noi?»

«No ho sé. Pinta cadàvers. 😊 T'ha agradat la primera entrada en el blog?»

«Està molt ben escrita, però ja saps que no m'agrada que parlis de sentiments.»

«Parlo de l'amor en general; el particular el deixo només per a tu i per a mi. ❤️»

«Bona nit, ocellet, descansa. 😊»

«Nanit. 😊»

La felicitat era un tren que la Xènia no estava disposada a deixar passar. Estava vivint un dels moments més dolços de la seva existència. Després de tant de temps convivint amb la tristesa, la vida li havia donat una treva. Era feliç al costat d'en Joan, aquell que ella va conèixer com a Joker. Aquest noi era el millor que li havia passat. Llàstima que al seu voltant tothom no se sentia igual que ella. En Pere, el millor amic de l'àvia i alguna cosa més, havia marxat a Londres per fer anar dret el poca-solta del seu nét Carles, l'antic ex de la Xènia. L'àvia, tot i que parlaven cada dia per l'Skype i que s'havia fet una addicta al WhatsApp, amb les noves tecnologies no en tenia prou. Se sentia sola i trista. I la Laia, la millor amiga de la Xènia, acabava de trencar amb el seu noi, en Cesc. La culpa era una paraula grossa i lletja: deslocalització. La van haver de cercar en el Google. La fàbrica on treballaven els seus pares canviava de ciutat, i, amb aquesta, tota la família. Aquesta paraula era la conseqüència d'una altra de ben grossa: crisi, un mot que s'havia instal·lat en moltíssimes cases i es colava en totes les converses dels adults.

Va anar tot molt de pressa, i van pensar que el millor per a tots dos era tallar. La Laia i en Cesc semblaven fets l'un per a l'altre, però de cop es va acabar. Aquesta relació era la més llarga que havia tingut la Laia fins llavors. L'estimava, però no estava preparada per mantenir una relació a distància. En Cesc va vendre la seva moto a la Xènia i va desaparèixer per sempre més de les seves vides.

Va apagar el llum de la tauleta de nit i es va tapar, cap i tot. Provava de dormir, però unes convidades inesperades no l'abandonaven: unes papallones inoportunes s'havien instal·lat al seu estómac i hi havien organitzat un ball. I de cop es va destapar, va agafar el portàtil per comprovar quanta gent havia llegit la seva entrada en el blog. Deu persones. No estava malament. A penes feia una hora que l'havia escrit.

De sobte, un llum blau i un xiulet la van avisar d'un nou WhatsApp. El seu rostre es va il·luminar pensant en en Joan, però estava equivocada; era la Laia.

«Ooooh!!! M'encanta el teu blog!!! M'encanta!!! 🙌»

«A en Joan no li agrada que parli de sentiments.»

«Què sap ell?! És genial!»

«Gràcies, Laia! Bona nit.»

I ella es va acomiadar amb una emoticona: «👋».

Encara no havia deixat el mòbil a la tauleta de nit quan va tornar a sentir un xiulet acompanyat d'un llum blau. La Xènia va pensar que era la Laia, que s'havia oblidat de dir-li alguna cosa. Però una altra vegada es va equivocar; era en Joan.

«No dorms, ocelllet?»

«Ho intento.»

«Amb qui parlaves?»

«Com saps que estava parlant amb algú?»

«Estaves en línia.»

«M'espies?»

«Noooooo!!! És simple curiositat . . . Amb qui parlaves?»

«Amb la Laia.»

«És hora de dormir.»

«Nanit. 😊»

«Bona nit, ocellet, descansa. 😊»